

אשת האיכר

פונג'ב (הודו)

אותם תוך רגעים ספורים. " והוא התחיל להשחז
שיניו וציפורניו בצורה מלאה משמעות. אך האיכר
ביקש והתחנן שלא יטרוף את השוורים וגם הבטיח
לנמר שיביא לו במקומם פרה חולבת שמנה
שאשתו קשרה בחצר ביתם.
הנמר הסכים והאיכר לקח אתו את השוורים והלך
הביתה.

אישתו ראתה אותו חוזר ונזפה בו "עצלן שכמותך!
אתה גמרת לעבוד כשהעבודה שלי רק עכשיו
מתחילה!"

יום אחד יצא איכר עם זוג שוורים לחרוש שדה שלו.
בדיוק כשהתחיל לחרוש תלם ראשון ניגש אליו נמר
ואמר "שלום עליך. מה שלומך הבוקר?"
"שלום עליך, אדוני. תודה, שלומי טוב." ענה
האיכר, רועד מפחד.

"אני שמח לשמוע זאת" אמר הנמר "כי ההשגחה
העליונה שלחה אותי לאכול את שני השוורים שלך.
ואתה אדם מאמין, אז שחרר אותם מהר מהעול."
האיכר התעודד קצת כששמע שמדובר רק על
השוורים ואמר "ידידי, אולי אתה טועה, הרי
ההשגחה העליונה שלחה אותי לחרוש את השדה
הזה, וכדי לחרוש אני זקוק לשוורים. אולי כדאי
שתבדוק שנית את הדבר?"
"אין סיבה לבדיקה נוספת וחבל על הזמן" אמר
הנמר "אם תשחרר את השוורים, אגמור לאכול

אזי הסביר לה האיכר שפגש נמר וכדי להציל את השוורים הבטיח לו פרה במקומם.

אישתו התחילה אז לבכות ואמרה "איזה טיפשות עשית! כדי להציל את השוורים הזקנים שלך הבטחת את הפרה הנהדרת שלי. מאין אקח חלב בשביל ילדים שלנו? איך אכין מרק ואורז ללא חמאה?"

"זה יפה לומר, אשתי" ענה האיכר "אבל לא נוכל לאפות לחם בלי חיטה. ומאין נקח חיטה אם לא יהיו לי שוורים כדי לחרוש את השדה? מוטב להיות בלי מרק וחמאה מאשר בלי לחם. לכי עכשיו מהר ושחררי את הפרה."

"אתה, קשקשן גדול!" קראה האישה "אילו היה קצת שכל בראשך היית מוצא דבר מה כדי להציל את הבהמות שלנו!"

"תמצאי בעצמך!" קרא בעלה ברוגז.

"טוב!" ענתה האישה "אבל אתה חייב להקשיב להוראות שלי. לך לנמר ואמור לו כי הפרה לא רצתה ללכת אתך, אבל אישתך תכף תביא לו אותה."

האיכר, שלא היה אמיץ ביותר, לא ברצון חזר לנמר, אך לא ראה ברירה אחרת. הנמר בינתיים המשיך להשחז שיניו וציפורניו, וכששמע שצריך עוד לחכות התחיל לנפנף חזק בזנבו ולסמר את שפמו כדי להפחיד יותר את האיכר.

בינתיים אשת האיכר הלכה לאורווה, הכינה סוס שלהם, לבשה בגדי בעלה הטובים ביותר, שמה על ראשה את הטורבן שלו וקשרה אותו גבוה כמה שרק אפשר הי, כדי להראות גבוהה ביותר. ואז עלתה על הסוס ויצאה לשדה שם חיכה הנמר.

כל הדרך היא רעשה מאוד וצעקה בקול רם זעקות מפחידות וכשהגיע לשדה הרעימה בקולה "הנה הוא! מהבוקר עוד לא אכלתי בשר נמר ואתמול הספקתי לאכול רק שלושה לארוחת צהריים!"

כשהנמר ראה את הדמות המאיימת וקוראת כך בקול רם נבהל מאוד, הסתובב וברח ליער כה מהר שבריצתו כמעט הפיל את התן שלו. כי לכל נמר יש תן משרת, שמגיש לו אוכל ומנקה את השאריות מעצמות, אחרי שאדונו גמר לאכול.

"אדוני! אדוני! מדוע אתה רץ כה מהר?" קרה התן.

"רוץ! רוץ גם אתה! שם בשדה עומד רוכב איום
שאוכל נמרים. הוא כבר אכל שלושה אתמול!"
התן התחיל לצחוק.
"אדוני היקר" אמר "כנראה השמש סינורה את
עיניך. הרי זה לא היה רוכב איום אלא רק אשת
האיכר מלובשת בבגדי גבר!"
"אתה בטוח?" שאל בספקנות הנמר המבוהל.
"בטוח לגמרי" ענה התן "אילו לא סונורה הייתה
רואה את הצמה שלה המטלטלת על גבה."
"אבל אולי אתה טועה" התעקש הנמר פחדן "לפי
מראה זה היה שד איום ונורא!"
"אין לך כל סיבה לפחד" ענה התן "למה לוותר על
ארוחה טובה בגלל אישה?"
"ואולי שיחדו אתך כדי שתבגוד בי!" התווכח הנמר,
שהיה חשדן כמו כל הפחדנים.
"אז בו ונלך ביחד!" הציע התן.
"לא! אתה תביא אותי לשם ואחר כך תברח ותעזוב
אותי לבדי" המשיך לחשוד הנמר.

"אז הבה ונקשור יחד את זנבותינו. אז תהיה בטוח!" ענה התן שמאוד רצה ללקק את עצמות של השוורים.

הנמר הסכים והם קשרו היטב את הזנבות שלהם, זה לזה.

בינתיים האיכר ואשתו ישבו בשדה וצחקו מהתעלול שבו הפחידו את הנמר. אלא שאז ראו את הזוג, נמר ותן, יוצאים מהיער.

"רוצי!" קרא האיכר "כי אם יתפסו אותנו, אנו אבודים!"

"שום דבר כזה!" אמרה אשתו בשלווה "רק שתוק ואל תרעיש כי איני יכולה לשמוע את קולי כשאתה צועק."

הם חיכו שהחיות יתקרבו אליהם יותר ואז קראה האישה "כמה יפה מצדך, מר תן, שהבאת לי הנה נמר שמן כזה! המתן רק רגעים ספורים ואז תוכל לקבל את העצמות שלו כדי להוריד שאריות."

כשהנמר שמע זאת נבהל יותר מקודם, שכח על התן שקשור היה אליו היטב והתחיל לברוח ליער, כשהוא מושך אחריו את התן.

התן נדפק בדרך על אבנים, נשרט בתוך שיחים קוצניים, ולמרות שילל וצעק מכאבים וביקש שהנמר יעצור, לא עזר דבר. הצעקות שלו רק הפחידו יותר את הנמר שרץ עד שנפל על הארץ מרוב עייפות, והתן נשכב גוסס אחריו.

מוסר השכל "אל תקשור את זנבך לפחדנים"